„ÖSSZES IGYEKEZETEM

MINDIG AZ,

HOGY MINDENBEN

VILÁGOSAN FELISMERJEM

ÉS LEGTÖKÉLETESEBBEN

KÖVESSEM ISTEN AKARATÁT.“

IMA

Boldog Károly király, Te a nehéz feladatodat és életed minden nehéz kihívását Istentől kapott feladatnak tekintetted és gondolkodásodban, döntéseidben és tetteidben csak a Szentháromságban bíztál.

Kérünk, könyörögj értünk Istennél, adjál nekünk bizalmat és erőt, hogy az emberileg kilátástalan helyzetekben mi magunk se adjuk fel, hanem hittel járjuk Isten útját.

Légy kegyes hozzánk, hogy szívünket Jézus hassa át. Állj mellettünk, hogy a szegényekkel és nélkülözőkkel együtt érezzünk és segítsük őket, hogy tántoríthatatlanul harcoljunk a békéért a magunk kis környezetében, a világban és az életünket minden helyzetben reményekkel telve Isten kezébe tegyük – hogy mi is mint te – Hozzá jussunk Krisztus, a mi urunk által.

Támogassa Boldog IV. Károly király tiszteletét,
és legyen (ingyenesen) tagja a
Károly király imaligának a népek békéjéért!
P. Marian Gruber, O. Cist.
Stift, A-2532 Heiligenkreuz (Ausztria) – Internet: www.emperor-charles.org

Imprimatura: Érseki ordinariatus, Bécs, 2005. 6. 7., Zl. K1238/05.
Arckép: Fuchs Michael

BOLDOG

KÁROLY KIRÁLY

AZ

EGYESÜLT EURÓPA

BÉKEKÖVETE

Az Ausztriai Házból való Károly 1887. augusztus 17-én született az alsóausztriai Persenbeug kastélyban. Szülei Ottó főherceg és Maria Josepha, szász király hercegnő, az utolsó szász király testvére voltak. I. Ferenc József császár és király Károly nagybátyja volt.

Károly tudatos katolikus nevelésben részesült és elsősorban katonai, de állampolitikai oktatást is kapott. Gyermekkorától kezdődően egy csoport ember kisérte az imában (az ún. „Imaliga"), miután egy stigmatizált apáca sok szenvedést és támadást jövendölt neki. Károlyban már korán nagy tisztelet ébredt a Oltáriszentség és a Szűzanya iránt. Minden fontos döntést az imádságban hozott meg.

1911. október 21-én feleségül vette Bourbon-Parma Zita hercegnőt, Párma hercegének lányát. Boldog és példamutató házasságuk tíz éve nyolc gyermekkel ajándékozta meg a párt.

1914. június 28-án Ferenc Ferdinánd főherceg meggyilkolása következtében az Osztrák-Magyar Monarchia trónörököse lett. Az első világháború közepén Ferenc József császár halála után 1916. november 21-án Ausztria császára lett. 1916. december 30-án Magyarország apostoli királyává koronázták.

Az áldozatos uralkodói méltóságot Károly tudatosan úgy vette magára, mint Istentől kapott személyes megbízást, ezért visszavonhatatlan és szent feladatnak tekintette, amit Krisztus követőjeként a népei iránti szerető odaadással, még élete feláldozásával is vállalt.

Családjának a hit szolgálatában álló és a hagyományos erkölcsi értékekre épülö szellemiségben látta az alternatívát a nacionalizmus és az évszázad egyéb végzetes áramlataival szemben, melyek elindultával birodalmát romba döntötték. Mindebben a császárné jelentette számára a legerősebb emberi támogatást.

Károly kormányzási tevékenysége a katolikus szociális tanítás kifejezése volt. A rettenetes háború láttán számára a békéért tett legnagyobb személyes fáradozás állt a középpontban. Politikai koncepciói miatt a boldoggá avatás alkalmával egy egyesült Európa előkészítőjeként és patrónusaként méltatták.

Egy, még részben ma is hatékony szociális törvényhozáson munkálkodott. Ezenkívül gyakorlatilag az összes államférfi közül egyedüliként – mivel maga is katona volt – saját tapasztalatból ismerte a front szörnyűségeit. Legfelsőbb hadúrként azon fáradozott, hogy a lehetőségekhez képest humanizálja a katonai módszereket.

Károly szembetalálta magát a nemzetközi erőknek a birodalma elpusztítására és így személyes ellehetetlenítésére irányuló erőszakos propagandájával, melynek hatása alatt állt a vezető társadalmi, katonai és politikai körök nagy része.

Kifinomult lelkiismeretessége és bátor magatartása lehetővé tették, hogy el tudta kerülni a polgárháborút a háború utáni átmeneti időszakban. Mégis megfosztották őt, feleségét és gyermekeit állampolgárságuktól és minden tulajdonuktól.

Koronázási esküjéhez híven, valamint a Pápa kifejezett kívánságára – aki félt a Közép-Európában fenyegető bolsevik káosztól – a háború után Károly királyként megkísérelte, hogy kormányzási felelősségét ismét helyreállítsa Magyarországon. Végül is két kísérlet fulladt kudarcba a tanácsadói árulása és hazugsága miatt. A királyt és a királynét ezután elfogták és Madeira szigetére száműzték.

Madeirán a család teljesen elszegényedve egy szükséglakásban élt, ahol a testileg már legyengült császár súlyosan megbetegedett , és a betegség kihatásából meg is halt.

Ahogy az öröklött koronákat, úgy vette magára most a keresztet is Isten kezéből. A betegség fájdalmait és a halált tudatosan vállalta és kifejezetten népéért hozott áldozatnak tekintette.

Mindenkinek megbocsátott, akik ellene vétettek és 1922. április 1-jén a legszentebb Oltáriszentségre tekintve halt meg.

Élete mottója az volt, amit halálos ágyán mondott: